

охоплення проблеми терміном та його точність передання в українському законодавстві

Проблема стосується визначень термінів (ст. 1), зокрема щодо того, залишати визначення «наси́льство в сім'ї» чи змінити його на «домашнє насильство» або інший відповідний термін. На рівні Ради Європи відбулася трансформація термінів. Так, якщо в Рекомендаціях з питань насильства в сім'ї та щодо захисту жінок від насильства використовувався термін «наси́льство в сім'ї», то сьогодні Рада Європи використовує поняття «домашнє насильство», яке вживається як у міжнародно-правових актах, так і в офіційних текстах.

Пропозиція з метою подальшого вдосконалення законодавства України у сфері протидії насильству в сім'ї змінити термін насильство в сім'ї на такий: **домашнє насильство** — будь-які умисні дії фізичного, сексуального, психологічного чи економічного спрямування однієї особи по відношенню до іншої особи (у тому числі жорстоке поводження з дитиною), якщо ці дії порушують конституційні права і свободи члена сім'ї як людини та громадянина і завдають йому моральної шкоди, шкоди його фізичному чи психічному здоров'ю.

Для підвищення ефективності впровадження в діяльність ДІМ нових форм і методів попередження правопорушень, зокрема насильства в сім'ї, що відповідали б сучасним вимогам, першочергове значення має удосконалення її правового регулювання. Аналіз чинного законодавства дозволив зробити висновок про те, що нормативно-правова база України щодо попередження насильства в сім'ї потребує серйозного та негайного вдосконалення. Запропоновані нами зміни вважаємо за доцільне внести для доповнення і змін у чинне вітчизняне законодавство для удосконалення правового регулювання попередження насильства в сім'ї.

Гайова Н.І.

курсант 3 курсу ФПФПМГБ

ННПФПМГБВВ НАВС

Науковий керівник:

Столбова В.В., доцент кафедри організації охорони громадського порядку НАВС, к.ю.н, с.н.с.

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ МІЖНАРОДНОГО ДОСВІДУ У ВІТЧИЗНЯНЕ ЗАКОНОДАВСТВО ЩОДО ДІЯЛЬНОСТІ ДІМ У ПРОТИДІЇ ГЕНДЕРНОГО НАСИЛЬСТВА

Актуальною проблемою ХХІ століття постає проблема гендерної нерівності між чоловіками та жінками, яка стала суттєвою перешкодою на шляху розвитку людства. Гендерна нерівність є одним з проявів соціально-економічної диференціації населення, що зумовлює різні можливості

самореалізації жінок та чоловіків у суспільстві. Гендер — це категорія, яка відображає соціальну стать, соціально обумовлену конструкцію, що ґрунтується на біологічних відмінностях між чоловіками й жінками. Вона відображає відмінності у соціальних ролях, поведінці, ментальних характеристиках між чоловіками та жінками. Це певний соціально-рольовий статус, який визначає соціальні можливості жінок і чоловіків у різних сферах життєдіяльності — освіті, професійній діяльності, доступі до влади та економічних ресурсів, сімейній ролі тощо.

За даними досліджень, проведених в Україні, близько 70 % жінок піддаються різним формам приниження і знущання у родині. Частіше всього жінки ототожнюють насилля із зґвалтуванням, фізичною бійлю та побиттям.

Для розробки ефективних заходів української політики розвитку людського потенціалу велике значення має комплексна оцінка ситуації гендерної рівності та залучення міжнародного досвіду в українське законодавство. У системі ООН більшість заходів, спрямованих на реалізацію принципу рівноправності чоловіків та жінок, були розроблені Комісією зі становища жінок, яка є функціональним підрозділом Економічної і Соціальної ради ООН (ЕКОСОР).

В Україні існує ряд нормативно-правових актів, які регулюють проблему гендерної рівності чоловіків. Відповідно до ст. 24 Конституції України громадянам України гарантуються рівні права незалежно від статі, чоловіки і жінки мають рівні можливості реалізації своїх прав та свобод.

Але, незважаючи на це, реальне становище чоловіків і жінок відрізняється майже у всіх сферах життя. Фактично, в Україні до сьогодення немає реабілітаційних центрів для жертв домашнього насильства, які стали нормою для цивілізованих країн. Кваліфікована правова допомога є недоступна для більшості жінок, які потрапили в скрутну ситуацію.

На жаль, в сучасному світі рішення, що впливають на життя всіх людей, в більшості своїй все ще приймаються чоловіками, а проблеми жінок майже повсюдно вирішуються в другу чергу. Жінки продовжують стикатися з прихованою або явною дискримінацією і маргіналізацією та значно меншою мірою, порівняно із чоловіками, користуються плодами розвитку суспільства, складаючи 70 % бідного населення світу. Саме тому назріла необхідність пошуку шляхів розширення прав і можливостей жінок для того, аби вони могли висунути свої власні пріоритети та цінності як рівноправних партнерів чоловіків в процесі ухвалення рішень на всіх рівнях.

З правової точки зору процес вдосконалення міжнародного досвіду в національне законодавство щодо діяльності ДІМ у протидії гендерного насильства полягає в переведенні проблеми прав жінок зокрема із суто національного рівня на рівень міжнародного права, наслідком чого стало, з одного боку, прийняття ряду міжнародних конвенцій і декларацій, а з іншого боку, визнання індивідуума, незалежно від статі, суб'єктом міжнародного права з усіма правами, обов'язками і можливостями, які слідують із цього.